

Η διαδικασία και οι προϋποθέσεις της αγιοκατάταξης (Χριστίνα Τσάκα, Νηπιαγωγός)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/2czFXsD>]

Η Αναγνώριση των Αγίων σήμερα

Στις μέρες μας η διαδικασία ανακηρύξεως των Αγίων φαίνεται να είναι ίδια (Παπαδόπουλος Χρ., 1934). Συγκεκριμένα, οι αρχές που ακολουθούνται για την αναγνώριση ενός Αγίου είναι οι εξής:

1. Αναγνώριση στοιχείων Αγιότητας υπό Συνόδου.
2. Η παραπάνω διαδικασία περιττεύει για όσους έχουν ήδη αναγνωριστεί ως Άγιοι.
3. Κατά την ανακήρυξη γίνεται σχετική εκκλησιαστική πράξη.

Η πράξη της ανακηρύξεως υπογράφεται πανηγυρικώς στην Εκκλησία εν μέσω της κατάλληλης εκκλησιαστικής τελετής. Κατέρχεται όλη η Σύνοδος στην Εκκλησία και, εν μέσω του Ευαγγελίου, ψάλλονται τα τροπάρια «Ευλογητός εί Χριστέ ο Θεός ημών...», «Ότε καταβάς τας γλώσσας συνέχεε...» κ.τ.λ.. Κατόπιν, διαβάζεται και υπογράφεται από όλους όσους συμμετέχουν στη γενική Σύνοδο, η πράξη της αγιοποίησης. Μάλιστα, για τους Αγίους που θεωρούνται πιο άξιοι συντάσσεται και ιδιαίτερη ακολουθία. Αναγκαία είναι και η ανακομιδή των λειψάνων τους αν σώζονται όπως και το χρίσμα τους δια του Αγίου Μύρου.

Από τις παραπάνω αρχές η σπουδαιότερη είναι η 2η, από την οποία διαφαίνεται ποια ήταν η πράξη και παράδοση της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Τα υπόλοιπα στοιχεία, είναι είτε μεταγενέστερα είτε πρόχειρα.

Συμπερασματικά, η αναγνώριση των υπό του Θεού δοξασμένων προσώπων και της κατάταξης αυτών γίνεται αδιάκοπα υπό της γενικής εκκλησιαστικής συνείδησης. Βέβαια, η εκκλησιαστική αρχή πρέπει να καθορίζει μερικές λεπτομέρειες που ακολουθούν την αγιοποίηση κάποιου, αλλά για κανένα λόγο δεν πρέπει να προβαίνει, με αποκλειστικά δικιά της πρωτοβουλία, στην ανακήρυξη Αγίου, διότι αυτό δεν είναι έργο αποκλειστικά δικό της, αλλά της εν γένει συνείδησης της Εκκλησίας.

Προϋποθέσεις ανακήρυξης

Υπάρχουν τρεις βασικές και δύο δευτερεύουσες προϋποθέσεις για να ανακηρυχτεί ένας άνθρωπος Άγιος (Σταυριανός Κ., σημειώσεις). Οι βασικές προϋποθέσεις είναι οι εξής:

1. Να είναι μέλος της Εκκλησίας, να έχει βαπτιστεί
2. Να διακατέχεται από ορθόδοξο φρόνημα.
3. Να έχει ευσεβή ζωή και πνευματική ακτινοβολία, για τα οποία απαιτείται «πρώτιστα η απάρνηση όλων εκείνων των παθών, των πειρασμών και πονηρών σκέψεων που συνιστούν εμπόδιο στην μέθεξη του ανθρώπου με το Θεό» (Γεώργιος Τσέτσης).

Από την άλλη μεριά δευτερεύουσες προϋποθέσεις ορίζονται οι εξής :

1. Να κάνει θαύματα
2. Να έχει αδιάφθορο σώμα

Ιεράρχες

Ιεράρχες ονομάζονται οι Άγιοι, οι οποίοι κατείχαν υψηλή θέση στην αρχιεροσύνη και αποτελούν ειδική κατηγορία για την Εκκλησία (http://imverias.blogspot.gr/2013/04/blog-post_7324.html). Αρχικά, αφού οι Απόστολοι μετέδωσαν την χάρη του Αγίου Πνεύματος στους πρώτους Επισκόπους, εκείνοι με τη σειρά τους την μετέδωσαν με τη διαδικασία της χειροτονίας στους επόμενους. Αυτή η διαδικασία αποτελεί μια αδιάκοπη αλυσίδα που συνεχίζεται μέχρι σήμερα και ονομάζεται αποστολική διαδοχή. Οι Ιεράρχες είναι οι θεματοφύλακες των ιερών δογμάτων και οι πατέρες του ποιμνίου που φέρουν την

ευθύνη για την πνευματική του διαπαιδαγώγηση. Σε αυτή τη κατηγορία Αγίων ανήκει και ο Άγιος Νικόλαος, ο οποίος από πολύ νωρίς είχε αφιερωθεί στα Θεία και βοήθησε αρκετούς φτωχούς και απόρους (<http://www.agioritikonima.gr>).

«Ο Άγιος Νικόλαος»

Ο βίος του Αγίου Νικολάου

Ο Άγιος Νικόλαος γεννήθηκε το 270 π.Χ. στα Πάταρα της Λυκίας και οι γονείς του ήταν ευσεβείς και πλούσιοι. Ήδη από τα πρώτα χρόνια της ζωής του παρουσίαζε την κλίση του προς την αγιοσύνη και είχε αφιερωθεί στα Θεία. Επίσης, σημαντικό θεωρείται το γεγονός ότι Τετάρτη και Παρασκευή δεν θήλαζε, καθώς θεωρούσε αυτές τις μέρες ημέρες νηστείας (<http://www.saint.gr>). Έδειχνε αρετή και ζήλο για οτιδήποτε σχετιζόταν με την χριστιανική θρησκεία. Έπειτα, στα 23 του χρόνια χειροτονήθηκε ιερέας από τον Αρχιερέα θείο του. Τότε, ο Αρχιερέας θείος του Νικόλαου αποφάσισε να πάει στα Ιεροσόλυμα, άφησε τον Νικόλαο τοποτηρητή του θρόνου αλλά και του ανδρικού μοναστηριού “Νέα Σιών” στα Μύρα της Λυκίας.

Έτσι, όσο ο θείος του βρισκόταν στα Ιεροσόλυμα, ο Νικόλαος πήρε την απόφαση να ασκητέψει στην έρημο της Άνω Θηβαΐδας στην Αίγυπτο. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού του ο Νικόλαος είδε όραμα Άγγελου Κυρίου που του ζητούσε να γυρίσει πίσω. Εκείνος υπάκουσε κι αργότερα, όταν απεβίωσε ο Αρχιεπίσκοπος Μύρων της Λυκίας, οι επίσκοποι αναγόρευσαν Αρχιεπίσκοπο τον Νικόλαο, ο οποίος τότε είχε φτάσει τα 31 χρόνια. Αναλαμβάνοντας αυτή τη θέση, ο Νικόλαος ανέπτυξε έντονη δράση. Δραστηριοποιούνταν αφενός για την προστασία των φτωχών και των απόρων δημιουργώντας νοσοκομεία και διάφορα φιλανθρωπικά ιδρύματα, και αφετέρου εμπύχωνε τους διωκόμενους από τους Ρωμαίους χριστιανούς διωκόμενος και εξοριζόμενος και ο ίδιος για τη στάση του αυτή. Από όλα αυτά είναι εύκολο κανείς να αντιληφθεί ότι ο Νικόλαος χαρακτηριζόταν από υψηλό χριστιανικό φρόνημα, θάρρος και ζωτικότητα.

Στη συνέχεια, ο Νικόλαος κατά τη διάρκεια των διωγμών που οργάνωσε ο Διοκλητιανός βασανίστηκε τόσο ο ίδιος, όσο και πολλοί άλλοι Χριστιανοί. Ωστόσο, όταν έγινε αυτοκράτορας ο Μέγας Κωνσταντίνος όλοι οι χριστιανοί αφέθηκαν ελεύθεροι και ο Νικόλαος επέστρεψε στο δικό του θρόνο. Το 325 μ.Χ ο Νικόλαος πήρε μέρος στην Α΄ Οικουμενική Σύνοδο της Βιθυνίας και καταπολέμησε τις διδασκαλίες του Αρείου, όπου λέγεται ότι τον χαστούκισε. Κάτι τέτοιο έφερε σαν αποτέλεσμα τη φυλάκισή του από τον Μέγα Κωνσταντίνο. Ο Νικόλαος μετά το πέρας της Συνόδου επέστρεψε στην πατρίδα του και συνέχισε το ποιμαντικό του έργο μέχρι που πέθανε.

(συνεχίζεται)